

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Варна, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора И. Хр. Н.
като разглежда докладваното от Янко Д. Янков Въззивно частно наказателно дело № 20243000600002 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.341 ал.1 вр. чл.306 ал.1 т.1 НПК.

С определение №1191/13.12.2023г. по чнд №1490/2023г. Варненският окръжен съд на основание чл.25 НК групирал наказанията на осъденото лице С. И. С., наложени му с общо пет присъди, като определил за изтърпяване най-тежкото от тях – пет години и четири месеца лишаване от свобода, което на основание чл.24 НК увеличил с една година лишаване от свобода. Така определеното наказание съдът постановил да бъде изтърпяно в затвор при първоначален строг режим.

Срещу така постановеното определение е постъпила жалба от адв.Г. Димитрова в качеството ѝ на защитник на осъденото лице, в която се изразява недоволство от увеличението на общо определеното наказание по реда на чл.24 НК, както и от вида на определения за изтърпяване на наказанието първоначален режим. В тази насока е и отправеното към съда искане – да се отмени приложението на чл.24 НК, както и да се измени определения режим от строг на общ.

В съдебно заседание осъденото лице и защитниците му поддържат

жалбата изцяло – считат, че общо определеното наказание е достатъчно за постигане целите на закона, настояват за отмяна на определението в частта му досежно увеличението на наказанието, както и за промяна на режима.

Представителят на Варненска апелативна прокуратура намира жалбата за неоснователна, а атакуваното определение за правилно и законосъобразно, поради което настоява за негово потвърждаване.

Варненският апелативен съд на основание чл.341 ал.1 вр. чл.314 ал.1 НПК извърши изцяло проверка правилността на атакуваното определение и като взе предвид жалбата, както и становищата на страните, констатира:

Жалбата е частично основателна.

С. И. С. е осъждан общо девет пъти, като предмет на настоящото производство са последните му шест осъждания, както следва:

1.С определение по нохд № 220/2017г. по описа на Районен съд - Балчик, влязло в сила на 14.08.2017г. за престъпление по чл.195, ал.1, т.3, т.5 и т.7, вр. чл.194, ал.1 от НК извършено на 19-20.02.2017г., му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от девет месеца, изпълнението на което на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от три години. Наказанието е изтърпяно за времето 24.04.2020- 31.12.2020 г.;

2.С определение по нохд № 102/2020г. на Районен съд - Балчик, влязло в сила на 15.04.2020 г., за престъпление по чл.345, ал.2, вр. ал.1 НК извършено на 01.08.2019г., му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три месеца при първоначален общ режим. Наказанието е изтърпяно за времето от 31.12.2020 г. до 19.01.2021 г. и от 06.07.2021 г. до 03.02.2022 г.;

3.С определение по нохд № 109/2020 г. по описа на Районен съд - Балчик, влязло в сила на 01.10.2020 г., за престъпление по чл.197, т.3 вр. чл.195, ал.1, т.3, т.4, пр.2, т.5 и т.7, вр. чл.26, ал.1 от НК извършено на 20-21.06.2019 г. и на 11-12.11.2019 г., му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три месеца при първоначален общ режим, като на основание чл.59,ал.1 от НК е приспаднато времето, през което С. е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 18.02.2020 г. Наказанието е изтърпяно за времето от 31.12.2020г до 19.01.2021г и от 06.07.2021 г. до 03.02.2022г.;

4.С определение по нохд № 1939/2021 г. по описа на Районен съд -

Варна влязло в сила на 23.06.2021 г. за престъпление по чл.346, ал.2, т.1, пр.1, 3 т.2, пр.3 и т.3, вр. ал.1, вр. чл.195, ал.1, т.4, пр.2 от НК, извършено на 18-19.10.2018 г., му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година при първоначален общ режим. Наказанието е изтърпяно за времето от 31.12.2020г до 19.01.2021г и от 06.07.2021г до 03.02.2022г.;

5.С определение по нохд № 281/2020 г. по описа на Районен съд - Балчик, влязло в сила на 14.07.2021г., за престъпление по чл. 195, ал.1, т.3, т.4, т.5 и т.7, вр. чл. 194,ал.1, вр. чл.26,ал.1 от НК извършено на 11-15.02.2020 г., му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от единадесет месеца при първоначален общ режим. Наказанието е изтърпяно за времето от 31.12.2020 г. до 19.01.2021 г. и от 06.07.2021 г. до 03.02.2022 г.;

6.С присъда по нохд № 1381/2022 г. по описа на Варненски окръжен съд, влязла в сила на 19.10.2023 г., за престъпление по чл.343 ал.4 вр. ал.3 б."б" вр. ал.1 НК извършено на 19.10.2018г., му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от пет години и четири месеца при първоначален общ режим. Присъдата е приведена в изпълнение на 21.10.2023г.

Наказанието по нохд № 220/2017г. по описа на Районен съд – Балчик е изтърпяно, поради което въпреки че не попада в съвкупността, не следва да се привежда в изпълнение – както правилно е отбелязано и от първостепенния съд.

Очевидно е от изложеното, че са налице условията за определяне на общо наказание измежду тези, наложени на осъденото лице със съдебните актове по нохд № 102/2020 г. на РС - Балчик, нохд № 109/2020 г. на РС - Балчик, нохд № 1939/2021г. на РС - Варна, нохд № 281/2020 г. на РС - Балчик и нохд № 1381/2022 г. на ОС - Варна . Деянията по тях са извършени преди да има влязла в сила присъда за което и да е от тях, поради което и налице са основанията за приложението на чл.25 ал.1 НК. Затова и правилно, и съответно на закона на осъденото лице е било определено общо наказание от пет години и четири месеца лишаване от свобода.

Основното възражение на жалбоподателя е по отношение приложението на чл.24 от НК. То обаче е неоснователно.

И въззивният съд намира, че са налице материалноправните предпоставки за приложението на чл.24 от НК, доколкото наложените

наказания са от един и същи вид - лишаване от свобода. За да бъде увеличено наказанието следва определеното общо наказание да е несправедливо и несъответно на съвкупността от престъпните деяния и със същото да не могат да се постигнат целите на наказанието по чл.36 от НК. Очевидно в случая е така.

Предмет на разглеждане в производството по чл.306 НПК са шест присъди/определения за одобряване на споразумения, за разнородни престъпления – по чл.195 НК, по чл.345 НК, по чл.346 НК, по чл.343 ал.1 б.“в“ НК, осъществени със седем деяния, шест от които в периода 19.10.2018г. – 15.02.2020г. Преди това С. е осъждан три пъти като непълнолетен. Затова и категорично се налага извода, че С. реализира интензивна престъпна дейност, която е на път да се превърне за него в начин на живот, отличава се с упоритост и градация на престъпните посегателства, с липса на трудови навици, както и със стремеж към осигуряване на средства за съществуване единствено по престъпен начин. Което пък еднозначно сочи, че той въпреки младата си възраст е личност с висока степен на обществена опасност и установени престъпни навици. Именно обаче защото е все още сравнително млад то въззивният съд намира, че може да бъде поправен и превъзпитан. За тази цел, а и за постигане останалите цели на закона, наказание в размер на пет години и четири месеца обаче е недостатъчно. Поради това определеното общо наказание правилно е било увеличено при спазване изискванията на чл.24 НК с една година, до размера на шест години и четири месеца лишаване от свобода. То би било ответно на целите на закона, а като такова - и справедливо. Същевременно ще препятства извършването на престъпления от страна на С. за по-дълъг период от време.

Второто възражение на жалбоподателя е по отношение вида на режима. И е основателно. Съдът не е изложил мотиви защо е определил първоначален строг режим за изтърпяване на определеното наказание лишаване от свобода. Нещо повече – в мотивите на съдебния акт е посочено, че това е сторено на основание чл.57 ал.1 т.2 б.“б“ от ЗИНЗС и чл.33 ал.3 от ППЗИНЗС, а в диспозитива – на основание чл.57 ал.1 б.“в“ ЗИНЗС и чл.33 ал.3 ППЗИНЗС. Според настоящия състав посочените хипотези на чл.57 ЗИНЗС не са налице, не е налице и тази по чл.33 ал.3 ППЗИНЗС – определеното общо най-тежко наказание е наложено за непредпазливо престъпление по чл.343 ал.4 вр. ал.3 б.“б“ вр. ал.1 НК, а и за изтърпяването на наказанията по всички

присъди/определения, включени в съвкупността, е определен от съдилищата първоначален общ режим. Определеното общо наказание от пет години и четири месеца, увеличено по реда на чл.24 НК до размера на шест години и четири месеца лишаване от свобода, следва да бъде изтърпяно при общ режим на основание чл.57 ал.1 т.3 ЗИНЗС – доколкото хипотезите на чл.57 ал.1 т.2 ЗИНЗС не са налице. В тази насока и следва да бъде изменен обжалваният съдебен акт.

Предвид изложеното, и като намира че са налице основания за изменение на обжалваното определение, Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ определение №1191/13.12.2023г. по чнд №1490/2023г. на Варненски окръжен съд в частта, в която е постановено осъденото лице С. И. С. да изтърпи определеното му общо наказание от пет години и четири месеца, увеличено по реда на чл.24 НК до размера на шест години и четири месеца лишаване от свобода, при първоначален строг режим, като определя за изтърпяване на така определеното наказание на основание чл.57 ал.1 т.3 ЗИНЗС **първоначален ОБЩ РЕЖИМ**.

В останалата част потвърждава определението.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____